

Arrest

nr. 269 547 van 8 maart 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, als wettelijke vertegenwoordiger van X, op 22 november 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 oktober 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. VALCKE *loco* advocaat B. SOENEN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 12 maart 2017 vergezeld van haar vader (H.R.), die op 21 maart 2017 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in België, waaromtrent de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) weigerde bij arrest nr. X op 1 maart 2021 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeksters vader.

1.2. Verzoekster heeft in eigen naam op 3 juni 2021 een verzoek om internationale bescherming ingediend.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 10 juni 2021 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoekster werd gehoord op 7 oktober 2021.

1.3. Op 19 oktober 2021 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 20 oktober 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Je verklaart geboren te zijn in Syrië, op 8 december 2007. Je verklaart de Syrische nationaliteit te hebben. De islam is jouw geloof.

Sinds je geboorte heb je in Sweida, Syrië, gewoond. Je denkt dat je altijd op één plaats in Syrië verbleven hebt. Je weet ook niet of je naar school bent geweest in Syrië. Je was ongeveer vier jaar oud toen je Syrië samen met je vader, H.R. (CG XXX, XXX), en je zus M. (geboren op 27 oktober 2009) en je broer A. (geboren op 1 januari 2011) verlaten hebt. Je moeder zou gestorven zijn toen je nog heel jong was, je kent haar naam niet. Toen je Syrië verlaten hebt, ben je samen met je vader en je broer en zus naar Libanon gereisd. Je weet niet waar en bij wie je daar verbleven hebt. Op een bepaald moment, je weet niet hoe oud je toen was, heb je Libanon verlaten samen met je vader, broer en zus. Jullie reisden naar Turkije. Vervolgens reisden jullie naar België. Op 21 maart 2017 diende je vader in België een verzoek om internationale bescherming in. Op 26 september 2019 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in zijn hoofde een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 28 oktober 2019 tekende hij beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Op 1 maart 2021 bevestigde de RvV de beslissing van het CGVS (weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire beschermingsstatus arrestnr. 250227).

Op 17 maart 2021 diende jij een verzoek om internationale bescherming in, evenwel resulteerde dit verzoek op 17 mei 2021 in een afstand van verzoek om internationale bescherming (technische weigering) bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Op 3 juni 2021 diende je een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Een terugkeer naar Syrië is voor jou niet mogelijk. Je verwijst naar de algemene veiligheidssituatie daar en je bent bang dat je daar niet naar school zou kunnen gaan. Je bent ook bang dat er in Syrië iets met jouw vader of jouw broer zou gebeuren.

Een verblijf in Libanon is tevens niet mogelijk voor jou aangezien je geen enkele band hebt met Libanon. Je wilt in België blijven omdat je hier al vijf jaar woont, je hier vrienden hebt en je graag naar school gaat. Je zal in België een betere toekomst hebben. In het kader hiervan werd er tevens door je vader een procedure 9bis ingediend bij de DVZ.

Ter staving van je verzoek om internationale bescherming leg je volgende documenten neer: uittreksel bevolkingsregister (Syrië) en documenten in het kader van de procedure 9bis.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald treedt jouw vader op als jouw voogd, die je bijstaat in het doorlopen van de asielpprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat jij kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Wat betreft de beoordeling van je verzoek om internationale bescherming, dient opgemerkt te worden dat in het kader van een verzoek om internationale bescherming de vrees voor vervolging beoordeeld dient te worden ten aanzien van het land van nationaliteit. Uit het dossier van jouw vader blijkt dat hij over de Libanese nationaliteit beschikt (zie infra). Gezien de Libanese nationaliteitswetgeving stelt dat de Libanese nationaliteit overgaat van een Libanese vader naar zijn kinderen (zie article 1 Law Lebanese Nationality 19 January 1925 – toegevoegd aan jouw administratief dossier), dient ook jouw verzoek om internationale bescherming beoordeeld te worden ten aanzien van Libanon.

Wat betreft de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming van jouw vader ten aanzien van Libanon wordt verwezen naar de hieronder omstandig gemotiveerde beslissing die bovendien door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd werd op 1 maart 2021 (arrestnr. 250227):

Er dient te worden opgemerkt dat geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering louter over de Syrische nationaliteit te beschikken. Tijdens de registratieprocedure bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) kwam er op basis van uw vingerafdrukken aan het licht dat u een visum voor Italië had aangevraagd. Bij deze aanvraag gaf u op dat u de Libanese nationaliteit bezit en in Kafr Selwan te Libanon geboren bent. Volgens deze objectieve gegevens vroeg u het visum aan in Saoedi-Arabië. Meer nog, uit de gegevens in het dossier blijkt dat u uw Libanees paspoort, met nummer 2824786, in Maleisië aangevraagd had. De Italiaanse autoriteiten beslisten op 28 december 2016 u een visum van kort verblijf Type C toe te kennen. Dit visum was geldig van 29 december 2016 tot 28 december 2017 voor een verblijfsduur van 90 dagen en geschikt voor meerdere binnenkomsten (zie infomap). U ontkende dit alles. U had nooit een visumaanvraag ingediend en u was nog nooit in Maleisië of in Saoedi-Arabië geweest, zo stelde u. U ontkende ook uitdrukkelijk de Libanese nationaliteit te bezitten en betwiste in Libanon te zijn geboren (CGVS p.7). Ondanks dat u erop gewezen werd dat u de waarheid diende te spreken, bleef u volharden dat u geen visumaanvraag ingediend had en bleef u ontkennen dat u de Libanese nationaliteit heeft. Het CGVS nam aldus contact op met de Italiaanse autoriteiten te Jeddah. Uit het antwoord van de Italiaanse autoriteiten blijkt wel degelijk dat u met uw Libanees paspoort een aanvraag gedaan had bij het Italiaans consulaat om een visum te verkrijgen. Een andere medewerker van het consulaat stelde dat u zowel over de Syrische als de Libanese nationaliteit beschikt (zie COI case Visa 2018-SAU02). Het feit op u doelbewust trachtte de Belgische asielinstanties trachtte te misleiden ondermijnt ten zeerste uw gehele geloofwaardigheid.

Gezien in het kader van een asielaanvraag de vrees voor vervolging dient te worden beoordeeld ten aanzien van het land van nationaliteit, kan uw vrees bijgevolg worden beoordeeld ten aanzien van Libanon. U haalt evenwel geen elementen aan waaruit blijkt dat in uw hoofde dient te worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging. U haalt enkel aan dat u gediscrimineerd werd als Syriër, uw kinderen niet naar school konden en u een garant nodig had om in het land te kunnen blijven (CGVS p.8). Gezien hierboven reeds uitdrukkelijk werd vastgesteld dat u ook de Libanese nationaliteit heeft, kan geen enkel geloof worden gehecht aan uw bewering dat u, omdat u Syriër bent, met voornoemde problemen in Libanon geconfronteerd werd. Andere elementen die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging haalde u niet aan. Het CGVS beschikt evenmin over dergelijke elementen. Integendeel, uit de informatie van de Italiaanse autoriteiten blijkt nog dat u sinds 2012 herhaaldelijk in Italië verbleef.

Rekening houdende met het geheel van bovenstaande vaststellingen, moet worden besloten dat u de vluchtelingenstatus niet kan worden toegekend.

Het Syrisch rijbewijs dat u voorlegt kan bovenstaande appreciatie niet wijzigen aangezien hier allerminst uit blijkt dat u louter over de Syrische nationaliteit zou beschikken. Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat nagenoeg alle Syrische documenten illegaal te verkrijgen zijn.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie de COI Focus Libanon – Veiligheidssituatie Update- dd. 14 mei 2019, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coifocuslibanondeviligheidssituatie201905140.pdf> of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen

Sinds 2016 stellen waarnemers een toenemende beduidende verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering eind januari 2019 kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit. Diverse bronnen spreken over een aanhoudende relatieve kalmte en stabiliteit in 2018 en begin 2019. Verschillende lokale salafistische groeperingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd.

Daar waar de meeste burgerdoden in 2014 vielen bij sektarisch geweld in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en in een aantal dichtbevolkte wijken in Tripoli, kwam in 2015 een einde aan dit geweld. De laatste terroristische aanslag in Beiroet betrof een dubbele zelfmoordaanslag op 12 november 2015 in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Verder vond er sinds een zelfmoordaanslag in januari 2015 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities in Tripoli.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra). Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam niet alleen een einde aan de gewapende confrontaties tussen de extremistische groeperingen, waaronder IS en JN/JFS/HTS enerzijds en het Libanese Leger of Hezbollah anderzijds, maar ook een eind aan het geweld tussen de extremistische groeperingen, die elkaar tot dan toe bekampen voor de controle van strategisch gebied langsheen de grens met Syrië.

Met het eind van het gewapend geweld en controle van het Assad-regime in een groot deel van West-Syrië, namen de aanvallen vanuit Syrië eveneens af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. Het gros van het geweld in de regio Baalbek, Hermel en Akkar betreft individuele gewelddaden van criminele aard en clangeweld.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in de verslagperiode bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Wat de situatie in het kamp Ayn al Hilwah betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaal-islamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. Van november 2016 tot november 2017 vonden er gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten verschillende leden van extremistische groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooipte zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen. De veiligheidsincidenten in 2018 varieerden van spanningen en beperkte schietincidenten tot moorden. In 2018 werd bericht over een zevental doden en een zeventiental gewonden bij geïsoleerde incidenten tussen enkelingen behorend tot een gewapende fractie. Aangezien deze incidenten plaatsvonden in drukbevolkte wijken betrof het gros van de slachtoffers burgers. Het geweld in Ayn al Hilwah genereerde de voorbije jaren geen significante volksverplaatsingen, maar slechts tijdelijke ontheemding in het kamp. De veiligheidssituatie in het kamp is anno 2019 relatief kalm.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Op basis van voorgaande wordt jouw verzoek om internationale bescherming dan ook beoordeeld ten aanzien van Libanon.

Uit je verklaringen blijkt dat je je weinig herinnert over je verblijf in Libanon, je tevens aangeeft dat je daar, bij jouw weten, geen problemen hebt gekend (CGVS p.7). Het hoeft niet te verwonderen dat het CGVS hier geen persoonlijke vrees tot vervolging uit kan afleiden. Daar waar je raadsman wijst op de algemene situatie in Libanon en dat deze nadelig is voor de ontwikkeling en het opgroeien van minderjarige kinderen (CGVS p.7), dient opgemerkt te worden dat deze opmerking te algemeen van aard is. Deze opmerking stelt het CGVS dan ook niet in staat haar appreciatie te wijzigen. In dit kader wordt tevens verwezen naar de motivering betreffende de algemene situatie in Libanon (zie infra).

Bijkomend wil het CGVS benadrukken dat er in het kader van je verzoek om internationale bescherming geen reisdocument neergelegd wordt (CGVS p.6, 8), wat des te meer de appreciatie van het CGVS onderbouwt en het moedwillig achterhouden van informatie ten aanzien van de asielautoriteiten bevestigt.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat het door jouw neergelegde uittreksel uit het Syrische bevolkingsregister geen ander licht werpt op de appreciatie van het CGVS, daar jouw verzoek om internationale bescherming beoordeeld dient te worden ten aanzien van Libanon. De neergelegde documenten in het kader van de procedure 9bis hebben betrekking op deze voormelde procedure, deze documenten wijzigen niets aan de appreciatie van het CGVS.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een verzoeker om internationale bescherming door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie de **COI Focus Libanon Veiligheidssituatie**, 11 januari 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_libanon_de_veiligheidssituatie_20210119.pdf of <https://www.cgvs.be>) blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen.

Libanon herstelde in de zomer van 2017 staatscontrole over de noordoostelijke grensregio en pakte hiermee de veiligheidssituatie van de oorlog in Syrië aan. Het leger en Hezbollah controleren nu de volledige grensregio met Syrië. Verschillende lokale salafistische bewegingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd. De laatste terroristische aanslag in Beiroet gebeurde in 2015.

Tijdens de verslagperiode is het aantal aan IS gerelateerde veiligheidsincidenten licht toegenomen. Voorts viel een lichte stijging van (geïsoleerde) gevallen van sektarisch geweld verspreid over het land te noteren in een context van toenemende armoede en het wijdverbreide wapenbezit.

Sinds oktober 2019 komt het Libanese volk in opstand tegen de heersende elite. Volgens mensenrechtenorganisaties gebruikten ordetroepen buitensporig geweld om betogers uiteen te drijven. Er vielen bij benadering 1000 gewonden, voornamelijk in Beiroet en Tripoli, en een viertal doden (burgers). Dit soort geweld, waarbij de Libanese veiligheidsdiensten demonstranten verwonden of doden, is in wezen doelgericht van aard en valt dus niet onder artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Tijdens de verslagperiode bleef de situatie in Zuid-Libanon stabiel ondanks kleinschalige vergeldingsincidenten tussen Israël en Hezbollah. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 wordt grotendeels nageleefd. Beide partijen houden zich aan een wederzijds afschrikkingsevenwicht.

Het tijdens de verslagperiode gerapporteerd geweld betrof ook crimineel en clangeweld, waarbij doden en gewonden vielen (voornamelijk bendeleden en soldaten). De regio Baalbek-Hermel huisvest verschillende invloedrijke gewapende clans die de facto milities vormen en zowel crimineel als sektarisch geweld plegen alsook onderlinge afrekeningen. Voorts gingen verschillende raids en arrestaties van vermeende extremisten gepaard met schietincidenten.

In de Palestijnse kampen bleef de huidige veiligheidssituatie relatief stabiel. In Ain al-Hilwah verminderden sinds 2018 de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamistische groeperingen. Verschillende leden van extremistische groeperingen verlieten het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooipte zich in de meest gevoelige wijken. In 2020 was opnieuw sprake van geïsoleerde schietincidenten tussen enkelingen behorend tot gewapende facties. In 2020 viel, zoals in 2019, minstens één burgerdode bij het gerapporteerd geweld.

Gelet op de doelgerichte aard van de conflicten tussen de Libanese autoriteiten en de in het land aanwezige gewapende groeperingen en de constante en aanzienlijke daling van het beperkt aantal burgerslachtoffers, meent het Commissariaat-generaal dat er op dit ogenblik in Libanon geen sprake is van veralgemeende situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er kan dus niet worden geconcludeerd dat u louter omwille van uw aanwezigheid in Libanon een reëel risico op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon wegens willekeurig geweld als gevolg van een binnenlands of internationaal gewapend conflict in de zin van deze bepaling loopt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in een eerste middel een schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn), van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en van het beginsel van de tegensprekelijkheid.

Verzoekster stelt dat het onzeker is dat haar vader wel degelijk de Libanese nationaliteit bezit. Haar vader zou geen weet hebben van de Libanese nationaliteit en geenszins moedwillig informatie achterhouden. Omdat de Belgische autoriteiten hem een internationale beschermingsstatus weigerden toe te kennen gelet op zijn dubbele nationaliteit, is hij actief op zoek gegaan naar de redenen die geleid hebben tot die vaststelling. Hij zou op 31 oktober 2017 zich begeven hebben naar de Libanese ambassade te Brussel om informatie te bekomen en kan hiervan een treinticket voorleggen. Zij vindt het jammer dat zij automatisch beschouwd wordt als Libanese onderaan omwille van de zogenaamde Libanese nationaliteit die bij de geboorte zou zijn overgedragen door haar vader. Ze wijst erop dat ze het land niet kent waardoor ze het niet als haar thuisland kan beschouwen en ze opgegroeid is in België.

Zij verwijt de commissaris-generaal zich beperkt te hebben tot een copy paste van de beslissing van haar vader zonder de nationaliteitsvraag specifiek op haar situatie toe te passen. Daarnaast zou het niet aanvaardbaar zijn dat de commissaris-generaal zich gebaseerd heeft op de beslissing van haar vader en geen moeite heeft genomen om recente documenten te raadplegen omtrent de situatie in Libanon.

Met betrekking tot de situatie in Libanon en verwijzend naar een rapport van OCHA Services wijst zij erop dat kindhuwelijken er een gangbare praktijk vormen. Er zou geen officiële leeftijdsgrens zijn waardoor het niet bestraft kan worden. Daarnaast zou de wereldwijde coronacrisis ook de Libanese bevolking hebben getroffen waardoor het aantal kindhuwelijken en de armoede gestegen zijn. De vrouwenrechten zouden er allerm minst gerespecteerd worden wat ook blijkt uit een rapport van Human Rights Watch. Bij terugkeer naar Libanon zou ze gedwongen worden om naar de vluchtelingenkampen te gaan nu ze er niemand kent en haar vader er geen financiële middelen heeft om iets anders te vinden. De inwoners van die kampen zouden dit beschrijven als een jungle. Het conflict en de agressie laait volgens haar weer op in Libanon, wat uitmondt in een onaanvaardbare en gevaarlijke omgeving voor Libanese burgers en wat ook zou blijken uit de COI focus Libanon van 14 mei 2019. Dat er nu minder geweld zou zijn dan voorheen, betekent volgens haar niet dat dit geweld er niet zou zitten aankomen. In het artikel van CORDAID zou te lezen staan dat Syrische vluchtelingenfamilies in extreme armoede leven. Het zou onverantwoord zijn om haar als jong meisje met nog twee minderjarige kinderen naar een dergelijk land terug te sturen. Volgens Amnesty International is er nog steeds sprake van geweld aan de grenzen, in tegenstelling tot wat in de beslissing staat. Officieren zouden geweld plegen op jonge vrouwen en kinderen.

De motivering, dat ze moedwillig informatie achterhoudt, is volgens haar kort door de bocht nu het enerzijds logisch is dat ze aan haar verblijf in Libanon, gelet op haar zeer jonge leeftijd toen, geen herinneringen heeft en zij anderzijds wel degelijk de naam van haar overleden moeder wist te vertellen tijdens het interview bij de DVZ.

2.2. Nieuwe stukken

Bij het verzoekschrift voegt verzoekster volgende nieuwe stukken:

- Human Rights Watch, *"Lebanon, events of 2018"*;
- Het Nieuwsblad, *"Amnesty: zware mensenrechtenschendingen tegen teruggekeerde vluchtelingen"*, september 2021;
- Reliefweb, *"Understanding the social processes underpinning childmarriage: The impact of protracted displacement in Lebanon on Syrian refugees"*, oktober 2020;
- DW, *"underage marriages increase in Lebanon during pandemic"*;
- Human Rights Watch, *"Lebanon: broken promises on women's rights"*, november 2020;
- World Bank, *"Lebanon's crisis among world's worst since 1850s"*, juni 2021;
- Aljazeera, *"Gunfire and sectarian anger renew civil war fears in Lebanon"*, oktober 2021;
- BBC, *"Lebanon: Beirut violence fuels fears of return to civil war"*, oktober 2021;
- Cordaid, *"Meervoudige crisis in Libanon: we vechten voor ons leven, ons land, onze waardigheid"*, oktober 2021;
- Amnesty International, *"You're going to your death, violations against Syrian refugees returning to Syria"*, 2021;
- Treinticket d.d. 26/10/2017

2.3 Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1 Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *"een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie"* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2 Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3 Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeksters vluchtmotieven en asielrelaas kunnen als volgt worden samengevat. Verzoekster verklaarde in Syrië te hebben gewoond en op 4 à 5 - jarige leeftijd met haar papa, broer en zus naar Libanon te zijn gereisd. Hoe lang ze daar zou hebben verbleven, kon ze niet zeggen en kon verder geen informatie geven omtrent het tijdstip waarop ze verder naar Turkije zijn gereisd. Ze verklaarde enkel de Syrische nationaliteit te hebben. Ze verklaarde niet terug te kunnen keren naar Syrië omdat het daar oorlog is, ze er geen toekomst heeft, er niet naar school kan gaan en ze er niet veilig is. Ze verklaarde niet te weten of ze er ooit problemen heeft gekend en voegde toe dat ze bang is dat er iets zou

gebeuren met haar broer of papa. M.b.t. Libanon verklaarde ze dat ze niet weet of zij of haar gezin er problemen hebben gekend, maar dat ze het liefst in België wil blijven.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekster de leeftijd heeft van 14 jaar. Uit het administratief dossier blijkt dat zij tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS werd bijgestaan door haar vader en dat het persoonlijk onderhoud afgenomen werd door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het CGVS een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen. Daarnaast werd verzoekster bijgestaan door haar raadsman die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen, werd haar vader na afloop van het verhoor ook de mogelijkheid geboden iets toe te voegen en werd er bij de beoordeling van haar verklaringen rekening gehouden met haar jeugdige leeftijd en maturiteit. Er zijn aldus geen redenen om aan te nemen dat er aan de procedurele noden niet zou zijn tegemoet gekomen.

De commissaris-generaal oordeelde vooreerst dat de vrees voor vervolging beoordeeld dient te worden ten aanzien van het land van nationaliteit, zijnde Libanon. Hierbij verwees de commissaris-generaal naar i) de Libanese nationaliteit van haar vader; ii) de Libanese nationaliteitswetgeving, die bepaalt dat de Libanese nationaliteit overgaat van een Libanese vader op zijn kinderen en; iii) de beslissing van 24 september 2019 waarbij de commissaris-generaal ten aanzien van verzoeksters vader een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus nam, die door de Raad bevestigd werd op 1 maart 2021 bij arrest nr. 250 227. Vervolgens oordeelde de commissaris-generaal dat verzoekster, die zich weinig herinnert van haar verblijf in Libanon en aangaf er geen problemen te hebben gekend, niet getuigt van een persoonlijke vrees tot vervolging. Er werd opgemerkt dat er geen reisdocument werd neergelegd, wat erop wijst dat er informatie wordt achtergehouden en dat het uittreksel uit het Syrische bevolkingsregister geen ander licht kan werpen op de vaststelling met betrekking tot de Libanese nationaliteit.

De nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan invoeren of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen. Wanneer iemand meer dan één nationaliteit heeft, kan de bepaling *“het land waarvan hij of zij de nationaliteit heeft”* verwijzen naar elk van de landen waarvan hij of zij een staatsburger is, en men heeft geen tekort aan bescherming wanneer men, zonder geldige reden gebaseerd op een gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan men de nationaliteit niet heeft benut.

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen identiteitsdocumenten heeft voorgelegd, zij minderjarig is en er reeds een onderzoek werd gevoerd naar de nationaliteit van haar vader, in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. De Raad wijst desbetreffend op het arrest nr. 250 227 van 1 maart 2021 waarin geoordeeld werd dat:

- verzoeksters vader de Libanese nationaliteit bezit;
- verzoeksters vader bevestigd heeft dat zijn kinderen dezelfde nationaliteit(en) bezitten als hijzelf;
- verzoeksters vader op generlei wijze betwist dat hij ten aanzien van Libanon geen nood aan internationale bescherming kan doen gelden en;
- voorgaande vaststelling volstaat om de overige aangehaalde feiten die zich in Syrië zouden hebben afgespeeld en de actuele veiligheidssituatie in Syrië niet verder te onderzoeken, dit omdat dergelijk onderzoek niet tot een ander besluit betreffende de gegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming zou kunnen leiden.

De motieven van dit arrest luiden onder meer als volgt:

“In het verzoekschrift blijft verzoeker hardnekkig ontkennen dat hij tevens de Libanese nationaliteit bezit. (...)

Verzoeker overtuigt de Raad echter geenszins. De Raad wijst er nogmaals op dat tijdens de registratieprocedure bij de Dienst Vreemdelingenzaken op basis van verzoekers vingerafdrukken aan het licht kwam dat hij een visum voor Italië had aangevraagd, hetgeen noodzakelijkerwijs impliceert dat verzoeker zich wel degelijk persoonlijk heeft aangeboden bij het Italiaanse consulaat te Jeddah om een visumaanvraag in te dienen en dat hij in het kader van deze aanvraag zijn vingerafdrukken heeft laten registreren. Dat bij de visumaanvraag mogelijks valse documenten werden gebruikt en verzoeker nooit een positief antwoord op enige aanvraag heeft bekomen, zoals nog wordt gesteld in het verzoekschrift, kan evenmin ernstig worden volgehouden nu uit het antwoord van de Italiaanse autoriteiten blijkt dat

verzoeker op basis van het door hem betwiste paspoort RL 2824786 meerdere visa voor Italië heeft verkregen en dat hij met dit paspoort ook meermaals zonder problemen naar Italië is gereisd, wat nagenoeg onmogelijk zou zijn indien het een vals paspoort zou betreffen, zoals verzoeker lijkt te beweren.

Waar verzoeker in het verzoekschrift nog stelt dat hij zich, na overleg met zijn huidige raadsman, naar de Libanese ambassade zal begeven om een bewijs trachten te bekomen dat hij niet over de Libanese nationaliteit beschikt, dient de Raad vast te stellen dat verzoeker dit reeds aangaf in het beroepsverzoekschrift dat hij op 30 oktober 2017 bij deze Raad heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2017. De Raad acht het echter veelzeggend dat verzoeker op dit vlak tot op heden blijkbaar nog geen enkel initiatief heeft ondernomen.

In zoverre verzoeker nog hekelt dat geen onderzoek is gebeurd ten aanzien van zijn minderjarige kinderen die hem vergezellen, wijst de Raad op het in artikel 57/1, §1 van de Vreemdelingenwet opgenomen vermoeden dat het door verzoeker in België ingediende verzoek om internationale bescherming eveneens is ingediend namens de hem vergezellende kinderen, minderjarige vreemdelingen over wie hij het ouderlijk gezag uitoefent. Dit vermoeden blijft bestaan tot op het moment dat er een definitieve beslissing met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming wordt genomen. Verzoekers kinderen, voor wie geen (afzonderlijk) verzoek om internationale bescherming in eigen naam overeenkomstig paragraaf 2 van voormelde bepaling werd ingediend, volgen aldus het statuut van hun vader. Verzoeker legt overigens zelf geen enkel document voor waaruit de nationaliteit(en) van zijn kinderen kan blijken. Verzoeker bevestigt in het verzoekschrift echter uitdrukkelijk dat zijn kinderen dezelfde nationaliteit(en) bezitten als hijzelf.

Het door verzoeker voorgelegde Syrisch rijbewijs kan geen ander licht werpen op het voorgaande aangezien hiermee geenszins wordt aangetoond dat hij louter over de Syrische nationaliteit zou beschikken.

De ter terechtzitting neergelegde geboorteakten van verzoekers kinderen zeggen niets over de nationaliteit van verzoeker of zijn kinderen enkel waar en wanneer ze geboren werden. De huwelijksakte is enkel een bewijs van verzoekers huwelijk.

(...)

Aangezien is gebleken dat verzoeker niet louter over de Syrische nationaliteit beschikt zoals hij beweert maar hij tevens de Libanese nationaliteit bezit, dient hij in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming aldus aan te tonen dat geen van beide nationale overheden hem de noodzakelijke bescherming kan of wil bieden.

2.9. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt in de bestreden beslissing dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat er in zijn hoofd een vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie zou bestaan ten aanzien van Libanon: "(...)" De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet de minste poging onderneemt om voormelde motieven te weerleggen en op generlei wijze betwist dat hij ten aanzien van Libanon geen nood aan internationale bescherming kan doen gelden."

De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in een beslissing met betrekking tot een eerder verzoek om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat, zoals *in casu*, het beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moet worden beschouwd, tenzij een nieuw element of bevinding wordt voorgelegd dat/die van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissing anders zou zijn geweest indien het element of de bevinding waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen, of wanneer verzoekster nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van de eerdere weigeringsbeslissing genomen ten aanzien van haar vader.

Door louter voor te houden dat er niet zomaar verwezen kon worden naar de beslissing genomen ten aanzien van haar vader en dat hierdoor haar eigen situatie niet zou zijn nagegaan, zonder concrete elementen naar voren te brengen die afbreuk kunnen doen aan de beoordeling van de Raad zoals *supra* weergegeven, brengt verzoekster geen elementen aan die een ander licht werpen op de beoordeling die reeds gemaakt werd door de commissaris-generaal en de Raad met betrekking tot de nationaliteit van haar vader. Evenmin brengt zij elementen bij waaruit zou blijken dat zij niet over de Libanese nationaliteit beschikt, terwijl enerzijds reeds werd geoordeeld dat haar vader de Libanese nationaliteit heeft en hij verklaard heeft dat zijn kinderen over dezelfde nationaliteit beschikken en

anderzijds uit het decreet houdende de Libanese nationaliteit blijkt dat elke persoon geboren uit een Libanese vader beschouwd wordt als Libanees (AD CGVS, 6 landeninformatie, stuk 2 nationaliteitswetgeving 19/1/1925).

Dat de commissaris-generaal niet getracht zou hebben informatie te vergaren die specifiek op verzoeksters situatie van toepassing is, kan niet worden bijgetreden omwille van volgende vaststellingen. Vooreerst poogde de commissaris-generaal na te gaan of in hoofde van de kinderen ook een visumaanvraag werd ingediend bij de Italiaanse autoriteiten, waarop geantwoord werd dat het visumdossier niet meer kan geraadpleegd worden nu het behoud van dergelijke dossiers slechts voorzien is gedurende twee jaar, die inmiddels zijn verstreken (AD CGVS, 6, landeninformatie, stuk 1, "demande visa (actio)"). Vervolgens stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast dat verzoekster geen reisdocumenten heeft neergelegd en dat zij daarnaast verklaarde niet te weten of zij al dan niet met reisdocumenten heeft gereisd (CGVS verhoor, p. 6). Verder stelt de Raad vast dat het uittreksel uit het bevolkingsregister (documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 1), dat werd afgegeven op 5 november 2019, toen verzoekster zich reeds in België bevond, geen informatie bevat omtrent de Libanese nationaliteit van verzoekster en aldus geen afbreuk doet aan de vaststellingen dienaangaande, zoals *supra* uiteengezet. Bovendien werd reeds in het kader van het verzoek om internationale bescherming van haar vader door de Raad erop gewezen dat hij, ondanks hij had aangegeven dat hij zich naar de Libanese ambassade zou begeven om een bewijs te bekomen dat hij niet over de Libanese nationaliteit beschikt, niet aantoonde hiertoe stappen te hebben ondernomen terwijl hij dit reeds aangaf in zijn beroepsverzoekschrift van 30 oktober 2017. De Raad stelt vast dat er zich thans geen andere beoordeling opdringt nu wederom niet blijkt dat er daartoe inmiddels wel stappen werden gezet. Dat de Libanese ambassade werd gecontacteerd omtrent de nationaliteit van verzoekster of haar vader, blijkt niet. Het treinticket (stuk 12 "treinticket van de heer H. naar de Libanese ambassade te Brussel, d.d. 26/10/2017), toont enkel aan dat verzoeksters vader op 17 oktober 2017 reisde tussen Gent en Brussel en is niet van die aard om aan bovenstaande vaststellingen afbreuk te doen.

Waar verzoekster de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft voorgelegd, (AD CGVS, stukken voorgelegd door de asielzoeker, stuk 2), meent de Raad dat die regularisatieaanvraag, die bovendien dateert van voor het arrest van de Raad van 1 maart 2021, geen ander licht kan werpen op de beoordeling omtrent de nationaliteit van verzoekster nu bij die aanvraag geen documenten betreffende de nationaliteit werden gevoegd.

Verder worden de volgende motieven van de commissaris-generaal, die pertinent en draagkrachtig zijn bijgetreden door de Raad: *"Uit je verklaringen blijkt dat je je weinig herinnert over je verblijf in Libanon, je tevens aangeeft dat je daar, bij jouw weten, geen problemen hebt gekend (CGVS p.7). Het hoeft niet te verwonderen dat het CGVS hier geen persoonlijke vrees tot vervolging uit kan afleiden. Daar waar je raadsman wijst op de algemene situatie in Libanon en dat deze nadelig is voor de ontwikkeling en het opgroeien van minderjarige kinderen (CGVS p.7), dient opgemerkt te worden dat deze opmerking te algemeen van aard is. Deze opmerking stelt het CGVS dan ook niet in staat haar appreciatie te wijzingen. In dit kader wordt tevens verwezen naar de motivering betreffende de algemene situatie in Libanon (zie infra).*

Bijkomend wil het CGVS benadrukken dat er in het kader van je verzoek om internationale bescherming geen reisdocument neergelegd wordt (CGVS p.6, 8), wat des te meer de appreciatie van het CGVS onderbouwt en het moedwillig achterhouden van informatie ten aanzien van de asielautoriteiten bevestigt.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat het door jouw neergelegde uittreksel uit het Syrische bevolkingsregister geen ander licht werpt op de appreciatie van het CGVS, daar jouw verzoek om internationale bescherming beoordeeld dient te worden ten aanzien van Libanon. De neergelegde documenten in het kader van de procedure 9bis hebben betrekking op deze voormelde procedure, deze documenten wijzen niets aan de appreciatie van het CGVS.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een verzoeker om internationale bescherming door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het

betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.”

Waar verzoekster lijkt aan te geven dat zij als jonge vrouw en aldus behorend tot een sociale groep, vreest om vervolgd te worden in Libanon, merkt de Raad vooreerst op dat het loutere feit te behoren tot een sociale groep niet volstaat om in aanmerking te komen voor de erkenning van de vluchtelingenstatus. Eenmaal het behoren tot een bepaalde sociale groep werd vastgesteld, is de volgende stap immers het nagaan van het bestaan van een *nexus* tussen verzoeksters behoren tot een sociale groep en verzoeksters vrees voor vervolging, of afwezigheid van bescherming. Deze *nexus* wordt vereist in artikel 48/3, § 3 van de Vreemdelingenwet dat uitdrukkelijk bepaalt: *“Er moet een verband zijn tussen de gronden van vervolging en de daden van vervolging of het ontbreken van bescherming tegen deze daden.”* De *nexus* betreft het causaal verband tussen (i) het behoren tot een sociale groep en de gegronde vrees voor vervolging, of (ii) het behoren tot een sociale groep en de afwezigheid van een effectieve en niet-tijdelijke bescherming tegen daden van vervolging, en in het bijzonder de onwil van de actoren van bescherming om bescherming te verlenen tegen de gevreesde vervolging(en) indien de daad van vervolging op zichzelf niet is verbonden met een vervolgingsgrond. Het verband tussen het behoren tot een bepaalde sociale groep en de vrees voor vervolging die voortkomt uit de daden van vervolging, dan wel de afwezigheid van bescherming, is bijgevolg essentieel (zie bv. *“EASO Guidance on membership of a particular social group, EASO Practical Guides Series”*, March 2020, p. 18).

De Raad stelt vast dat verzoekster geen objectieve informatie bijbrengt waaruit kan worden afgeleid dat minderjarige Libanese meisjes, ongeacht de beschikbaarheid van een familiaal netwerk, internationale bescherming behoeven. Er zijn *in casu* geen aanwijzingen voorhanden om aan te nemen dat verzoekster in Libanon gedwongen zal worden in een kindhuwelijk te treden. Verzoekster is vergezeld van haar vader en maakte tijdens het persoonlijk onderhoud geen enkel gewag van dergelijke vrees. Uit de verklaringen van haar vader, enerzijds afgelegd in het kader van zijn eerdere verzoek om internationale bescherming en anderzijds in de toevoeging die hij kon doen ter afsluiting van het persoonlijk onderhoud van zijn dochter, kan dergelijke vrees evenmin ontwaard worden. De algemene informatie toegevoegd aan het verzoekschrift, waarin gesteld wordt dat het aangaan van kindhuwelijken in Libanon niet bestraft wordt, dat het aantal kindhuwelijken er is gestegen mede door de Covid-19-pandemie en dat de vrouwenrechten in het land allerm minst naar waarde worden gedragen (stukken 2, 4, 5, 6 en 7 gevoegd bij het verzoekschrift), is geenszins voldoende om te spreken van een daad van vervolging waaraan verzoekster zou worden blootgesteld. De Raad concludeert dat de vrees voor een gedwongen kindhuwelijk noch een vrees tot het behoren van de groep van “vrouwen” aannemelijk wordt gemaakt.

Waar verzoekster nog verwijst naar de COVID-19-pandemie, die een impact heeft op het leven in Libanon, volstaat het op te merken dat dergelijk risico niet wordt veroorzaakt door aan actor van ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847 (c)). Het risico dat verzoekster aanhaalt, is dan ook vreemd aan de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Haar vrees dat zij bij terugkeer zal belanden in een vluchtelingenkamp, zonder dat zij dergelijke blote bewering op objectieve elementen baseert volstaat geenszins opdat verzoekster blijk geeft van een gegronde vrees voor vervolging.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.3.4 Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen, beroept op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij toont niet aan dat zij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt

dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekster maakte bovendien doorheen haar verklaringen geen gewag van persoonlijke problemen die zij in Libanon zou hebben gekend of zal kennen (verhoor CGVS, p. 7).

2.3.4.2. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zet verzoekster uiteen dat de commissaris-generaal een gebrekkig onderzoek heeft gevoerd naar de veiligheidssituatie in Libanon. Volgens haar laaien het conflict en de agressie in Libanon weer op, wat uitmondt in een onaanvaardbare en gevaarlijke omgeving voor Libanese burgers zoals blijkt uit de COI focus Libanon van 14 mei 2019. Dat er nu minder geweld zou zijn dan voorheen, betekent volgens haar niet dat dit geweld er niet zou zitten aankomen. In het artikel van CORDAID zou te lezen staan dat Syrische vluchtelingenfamilies in extreme armoede leven. Het zou onverantwoord zijn om haar als jong meisje met nog twee minderjarige kinderen naar een dergelijk land terug te sturen. Volgens Amnesty International is er nog steeds sprake van geweld aan de grenzen, in tegenstelling tot wat in de beslissing staat.

In de bestreden beslissing werd volgende analyse gemaakt betreffende de actuele veiligheidssituatie in Libanon: *“Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus “Libanon. Veiligheidssituatie” van 11 januari 2021) blijkt voorts dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen.*

Libanon herstelde in de zomer van 2017 staatscontrole over de noordoostelijke grensregio en pakte hiermee de veiligheidsimpact van de oorlog in Syrië aan. Het leger en Hezbollah controleren nu de volledige grensregio met Syrië. Verschillende lokale salafistische bewegingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd. De laatste terroristische aanslag in Beiroet gebeurde in 2015.

Tijdens de verslagperiode is het aantal aan IS gerelateerde veiligheidsincidenten licht toegenomen. Voorts viel een lichte stijging van (geïsoleerde) gevallen van sektarisch geweld verspreid over het land te noteren in een context van toenemende armoede en het wijdverbreide wapenbezit.

Sinds oktober 2019 komt het Libanese volk in opstand tegen de heersende elite. Volgens mensenrechtenorganisaties gebruikten ordetroepen buitensporig geweld om betogers uiteen te drijven. Er vielen bij benadering 1000 gewonden, voornamelijk in Beiroet en Tripoli, en een viertal doden (burgers). Dit type geweld, waarbij de Libanese ordediensten manifestanten verwonden of doden, beantwoordt echter niet aan de voorwaarden gesteld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Tijdens de verslagperiode bleef de situatie in Zuid-Libanon stabiel ondanks kleinschalige vergeldingsincidenten tussen Israël en Hezbollah. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 wordt grotendeels nageleefd. Beide partijen houden zich aan een wederzijds afschrikkingsevenwicht.

Het tijdens de verslagperiode gerapporteerd geweld betrof ook crimineel en clangeweld, waarbij doden en gewonden vielen (voornamelijk bendeleden en soldaten). De regio Baalbek-Hermel huisvest verschillende invloedrijke gewapende clans die de facto milities vormen en zowel crimineel als sektarisch geweld plegen alsook onderlinge afrekeningen. Voorts gingen verschillende raids en arrestaties van vermeende extremisten gepaard met schietincidenten.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief stabiel. In Ain al-Hilwah verminderden sinds 2018 de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen. Verschillende leden van extremistische groeperingen verlieten het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooiده zich in de meest gevoelige wijken. In 2020 was opnieuw sprake van geïsoleerde schietincidenten tussen enkelingen behorend tot gewapende facties. In 2020 viel, zoals in 2019, minstens één burgerdode bij het gerapporteerd geweld.

Gelet op de doelgerichte aard van de conflicten tussen de Libanese autoriteiten en de in het land aanwezige gewapende groeperingen en de constante en aanzienlijke daling van het beperkt aantal

burgerslachtoffers, dient na grondige analyse van de beschikbare informatie te worden besloten dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Er kan dus niet worden geconcludeerd dat u louter omwille van uw aanwezigheid in Libanon een reëel risico op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon wegens willekeurig geweld als gevolg van een binnenlands of internationaal gewapend conflict in de zin van deze bepaling loopt.”

Verzoekster betwist deze analyse niet en brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op het voorgaande. Verzoeksters argumentatie, dat de situatie in Libanon gevaarlijk is of wordt net als de bij haar verzoekschrift gevoegde rapporten en artikels, zijn niet van aard afbreuk te doen aan de analyse en gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing inzake de veiligheidssituatie in Libanon. Verzoekster brengt geen concrete elementen bij die aantonen dat de door laatstgenoemde aangebrachte informatie zoals die blijkt uit de COI Focus “*Libanon. Veiligheidssituatie*” van 11 januari 2021 niet meer actueel is en dat er zich een andere conclusie opdringt. Voor zover verzoekster erop wijst dat de situatie in Libanon weer erger wordt, het daar gevaarlijk is voor Libanese burgers, dat Syrische vluchtelingenfamilies in extreme armoede leven, er nog steeds sprake van geweld is aan de grenzen en de coronacrisis de economische crisis verergerd heeft en er een grote onvrede is van de Libanese bevolking, toont zij hiermee niet aan dat de situatie in haar land van herkomst van die aard is dat burgers in Libanon actueel een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voormelde, toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers in aanmerking komen voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Gelet op het voorgaande, oordeelt de Raad dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij in geval van terugkeer naar Libanon een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren, noch heeft aangetoond dat zij er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Deze vaststelling volstaat om de actuele veiligheidssituatie in Syrië niet verder te onderzoeken, dit omdat dergelijk onderzoek niet tot een ander besluit betreffende de gegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming zou kunnen leiden.

2.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster door een gespecialiseerd medewerker van het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, en werd haar vader de mogelijkheid gegeven nog iets toe te voegen. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.7. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO